

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobkyně: **Ing. J. D.**,
bytem v X,
zastoupené JUDr. et Ing. Petrem Petržílkem, Ph. D., advokátem
se sídlem v Úvalech, Dvořákova 1624,

proti
žalované: **Státní tajemnici v Ministerstvu práce a sociálních věcí**,
se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.9.2021, č.j. MPSV-2021/136537-332/1

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí (dále též „žalovaná“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí generálního ředitele Úřadu práce České republiky ze dne 25. 6. 2021, č. j. UPCR-2021/68596-78099802, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyni s účinností od 1. 7. 2021 přiznává osobní příplatek ve výši 3 000 Kč měsíčně, a dále že se žalobkyni ode dne 1. 7. 2021 určuje měsíční plat v celkové výši 38 670 Kč, který tvoří platový tarif ve výši 31 470 Kč, osobní příplatek ve výši 3 000 Kč a příplatek za vedení ve výši 4 200 Kč.

Žalobní body

pokračování

2. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního služebního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují její práva a povinnosti. Konkrétně žalobkyně uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí nevyhovuje základním požadavkům kladeným na správní rozhodnutí a uvedeným v ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť je to rozhodnutí zejména nesrozumitelné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalobkyně namítla, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být zřejmé, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. V napadeném rozhodnutí chybí odůvodnění, jak správní orgán naložil s námitkami žalobkyně obsaženými v podaném odvolání, proč případně považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, jakož i podle které právní normy rozhodl a zda shledal jiné vady řízení, ke kterým byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Podle názoru žalobkyně napadené rozhodnutí neobsahuje žádné relevantní vyjádření žalované k odvolacím důvodům, které žalobkyně uplatnila v rámci odvolání, takže žalovaná opomněla na celou řadu odvolacích námitek žalobkyně jako odvolatelky reagovat, čímž zatížila řízení před odvolacím orgánem vadou.
4. Žalobkyně namítla, že její námitky návrhu způsobu úpravy služebního hodnocení obsahovaly, hodnocený státní zaměstnanec však nemůže sám formulovat své vlastní služební hodnocení. Pokud se tedy skutečný stav, odrážející se v závěrech služebního hodnocení nebyl řádně zjištěn a nemá dostatečnou oporu ve spisovém materiálu, ze samotného služebního hodnocení není zřejmé, na základě jakých skutečností a podkladů byly závěry služebního hodnocení učiněny a takové služební hodnocení nemůže obstát.
5. Žalobkyně namítla, že hodnocení bylo postaveno na podkladech, se kterými žalobkyně nebyla nikdy seznámena, nemohla se k nim relevantně vyjádřit, nebyly vzaty v úvahu její návrhy na prokázání nepravdivosti uváděných skutečností podřízenými žalobkyně i nadřízenými žalobkyně, a ze strany služebního orgánu zřejmě není ani zájem na řádném zjištění skutečného stavu věci. Tvrzení podřízených, zejména Ing. K., žalobkyně odmítla jako nepravdivé a účelové, které je přímo v rozporu s materiální pravdou, vnímá jej jako diskriminační, služebně selektivní, pomlouvačné, urážlivé a skandalizující osobu žalobkyně. Žalobkyně podala v lednu 2020 stížnost na chování hodnotitele, tato stížnost nebyla dosud vyřešena ani jakkoli vyřízena. Podle názoru žalobkyně žádný z důvodů, které uvedla v námitkách, nebyl vzat při jejich vyřizování v potaz, nebyl hodnocen a nebyl výslovně, jednotlivě a konkrétně vypořádán. Rovněž v prvostupňovém rozhodnutí absentuje vypořádání se všemi skutečnostmi uváděnými ve vyjádření žalobkyně k podkladům ve věci uvedeného rozhodnutí, což vede k závěru, že správní orgán nedbal základních zásad činnosti správního orgánu, zejména zásady individualizace a legitimního očekávání, skutečnosti uváděné hodnotitelem v hodnocení neodpovídají materiální pravdě a nejsou podloženy žádnými důkazy a služební hodnocení neprobíhalo v případě žalobkyně shodným způsobem jako u jejích podřízených a jednotlivé případy nebyly posuzovány obdobně. V rámci služebního hodnocení žalobkyně ať již řádného tak opravného nebyl zachován princip rovného zacházení, ale došlo k diskriminaci osoby žalobkyně. Rovněž nebyly dodrženy zásady přezkoumatelnosti pravdivosti a objektivnosti včetně oproštění se od subjektivních hledisek a přístupu. Hodnocení pak neodráží průběžné hodnocení výkonu služby ze strany představeného.

pokračování

6. Z takto uvedených a vymezených důvodů žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k obsahu žaloby

7. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě poukázala v první řadě na to, že žalobní námitky jsou téměř totožné s námitkami, které žalobkyně uplatnila již v rámci odvolání. Proto se žalovaná odkázala plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména co se popisuje procesního průběhu věci, v němž ostatně ani není mezi účastníky sporu.
8. K námitce nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelné není. Prakticky veškeré odvolací námitky žalobkyně se týkají služebního hodnocení a opravného služebního hodnocení, k němuž se však žalovaná zevrubně v odůvodnění vyjádřila.
9. Odkázání se v odvolání na veškeré námitky proti služebnímu hodnocení, které byly žalobkyní uplatněny podle ustanovení § 156a zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), nemůže být pro rozsah odvolacího přezkumu určující, v případě žalobkyně pak dokonce ze dvou důvodů.
10. Uplatněné námitky se repetitivně opakovaly i v podaném odvolání, v případě žalobkyně se jedná o faktické obcházení zákona a o přezkum podaných námitek, přičemž právní řád nic takového neumožňuje. Podání opakovaných námitek proti opravnému hodnocení je ze zákona vyloučeno, konkrétně ustanovením § 156a odst. 2 poslední věta zákona o státní službě. Žalovaná v rámci odvolacího řízení ke způsobu vyřízení námitek podaných proti služebnímu hodnocení přihlížela, neseznala však v tomto směru žádná pochybení prvoinstančního orgánu, což uvedla na straně 6 napadeného rozhodnutí nahoře. Služební hodnocení i opravné služební hodnocení s jejich přílohami jsou ostatně součástí předložené spisové dokumentace a i ve vztahu k závěrům, k nimž žalovaná dospěla v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nechává žalovaná na úvaze soudu, zda tato hodnocení uzná jako úplný a přesvědčivý podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, jak k tomu dospěla žalovaná.
11. Pokud žalobkyně namítá diskriminační postup svých nadřízených, služebního orgánu i orgánu odvolacího, jakož i porušení zásady rovného zacházení, pak podle názoru žalované nebylo zjištěno jednání, které by mělo znaky obecně popsané a zakázané zákonem. Diskriminací není rozdílné zacházení ve věcech práva na zaměstnání, přístupu k zaměstnání nebo povolání ve věcech pracovních, služebních poměrů nebo jiné závislé činnosti, pokud je k tomu věcný důvod spočívající v povaze vykonávané práce nebo činnosti a uplatněné požadavky jsou této povaze přiměřené.
12. Z podané žaloby podle názoru žalované nevyplývají jednoznačné závěry, jakým způsobem mělo dojít k diskriminaci osoby žalobkyně v rámci řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí. Rovného zacházení v rámci hodnocení, jak ho prezentuje žalobkyně, není ani možné objektivně dosáhnout - již z toho důvodu, že každé hodnocení musí být veskrze individuální. Na žalobkyni (oproti jejím podřízeným) budou už z povahy věci výkonu funkce představené kladeny vyšší nároky na komunikační, organizační a personální schopnosti, ostatně tyto nároky zákonodárce kompenzuje přímo ze zákona vyšším ohodnocením v podobě příplatku za vedení. Selhání v okruhu těchto schopností se pak nemusí jevit jako natolik závažné v pozici běžného státního zaměstnance, ale jako

pokračování

zásadní se může jevit v případě hodnoceného státního zaměstnance na pozici představeného, a to může vyvolat právě zdání nerovného přístupu.

13. Žalovaná je si plně vědoma dlouhodobě napjatých a nefunkčních vztahů na příslušném útvaru, stejně jako množství podaných stížností z obou stran v minulosti. Přesvědčení žalobkyně, že tyto vztahy jsou degradovány pouze jednostranně a nikoli její zásluhou, je již v porovnání s veškerými dostupnými podklady liché. Hlavní náplní činnosti vedoucího pracovníka je řídit svěřený útvar. V personální rovině je jeho povinností vzniklé spory urovnávat a nikoli aktivně přispívat k jejich eskalaci.
14. Po posouzení spisové dokumentace žalovaná nedospěla k závěru, že by hodnocení žalobkyně obsahovalo takové atributy, které by vyplývaly z jakési osobní msty vůči konkrétnímu zaměstnanci, neboť pokud jsou takovéto skutečnosti užity pouze deskriptivně, a je v rámci pravidelného hodnocení vedoucímu vytýkáno čistě lakonicky závadné fungování příslušného oddělení, pak nejde o projev diskriminačního přístupu. Hodnocení a jeho posouzení nelze postavit na několika ojedinělých incidentech či skutečnostech, neboť povinností nadřízeného je hodnotit výkon podřízených po celou dobu hodnoceného období, tedy i průběžně.
15. Podle názoru žalované postup i rozhodnutí žalované byly v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit. Proto žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Průběh řízení před správními orgány

16. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
17. V případě žalobkyně bylo provedeno pravidelné hodnocení státního zaměstnance za rok 2020 ve smyslu ustanovení § 155 a následující zákona o státní službě. Hodnocení provedl žalobkynin nejbližší nadřízený představený Ing. P. K. dne 22. 2. 2021, toto hodnocení má v písemné podobě č. j. UPCR-2021/11546-78099802. S tímto hodnocením byla žalobkyně seznámena dne 12. 3. 2021.
18. Dne 26. 3. 2021 podala žalobkyně proti hodnocení podle § 156a zákona o státní službě námítky, kterým bylo služebním orgánem částečně vyhověno. Bylo vydáno vyrozumění o vyřízení námitek ke služebnímu hodnocení ze dne 26. 4. 2021, č. j. UPCR-2021/35492-78099815/1, a na základě uznaných námitek bylo vypracováno opravné služební hodnocení, které hodnotitel zpracoval dne 24. 5. 2021 a dospěl v něm k závěru, že hodnocená státní zaměstnankyně dosahovala ve službě dostačujících výsledků, celkové bodové ohodnocení klasifikoval hodnotou 1,2, dále hodnocení obsahovalo doporučení hodnotitele na snížení přiznaného osobního příplatku z částky 5 000 Kč na částku 3 000 Kč měsíčně. S tímto doporučením se služební orgán ztotožnil a žalobkyně byla seznámena s opravným služebním hodnocením dne 26. 5. 2021.
19. Dne 9. 6. 2021 byla žalobkyni zaslána prostřednictvím její datové schránky výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
20. Žalobkyně využila svého práva a dne 14. 6. 2021 podala své podrobné písemné vyjádření, ve kterém - mimo jiné - uvedla, že s provedeným opravným hodnocením nesouhlasí a v řízení o platu požadovala rozsáhlé doplnění dokazování.

pokračování

21. Služební orgán opravné hodnocení státního zaměstnance za rok 2020 považoval za dostatečný podklad, aby na jeho základě vydal dne 25. 6. 2021 rozhodnutí o platu č. j. UPCR-2021/68596-78099802, jímž snížil žalobkyni osobní příplatek z částky 5 000 Kč na částku 3 000 Kč. Ostatní, dříve přiznané složky platu zůstaly tímto rozhodnutím nedotčeny.
22. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 14. 7. 2021 odvolání, které bylo postoupeno nadřízenému služebnímu orgánu spolu se stanoviskem a se spisovou dokumentací.
23. Dne 30. 6. 2021 vydal služební orgán rozhodnutí č. j. UPCR-2021/70278-78099802, kterým rozhodl podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě o převedení žalobkyně na jiné služební místo, konkrétně na služební místo koordinátora kontrol v projektu podpora odborného vzdělávání zaměstnanců. Tímto rozhodnutím byl žalobkyni zároveň určen plat, kdy osobní příplatek činil již uvedených 3 000 Kč a jediná změna fakticky spočívala v odejmutí příplatku za vedení, který žalobkyni na nové pozici nenáleží.
24. O podaném odvolání rozhodla žalovaná státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 9. 2021, odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí generálního ředitele Úřadu práce České republiky o platu ze dne 25. 6. 2021 potvrdila se závěrem, že osobní příplatek je vázán na závěry služebního hodnocení. Žalobkyně měla jako vedoucí státní zaměstnanec povinnost mimo jiné zajistit plynulý chod oddělení. Již z příloh opravného hodnocení ze dne 24. 5. 2021, které je stěžejním podkladem napadeného rozhodnutí, je patrné, že nejen fungování oddělení, ale i osobní a profesní vztahy uvnitř oddělení nejsou ideální. Provedené opravné hodnocení bylo odrazem tohoto stavu, přičemž přesvědčení žalobkyně, že tento stav nastal zcela bez jejího přičinění, je liché, což prokazuje dostupný spisový materiál. Odvolací orgán přihlédl též ke způsobu vyřízení podaných námitek proti pravidelnému hodnocení žalobkyně za rok 2020 ve vztahu k provedení opravného hodnocení a uzavřel, že postup služebního orgánu v této věci byl zcela v souladu s právní úpravou i metodickými pokyny náměstka ministra vnitra pro státní službu. Slovní hodnocení žalobkyně odpovídá hodnocení bodovému a jako celek ve svém vyznění naplňuje pojem s občasnými výhradami, což vyplývá z podkladů doložených k hodnocení.
25. K argumentaci žalobce ohledně diskriminačního přístupu žalovaným v napadeném rozhodnutí uvedl, že nelze použít argumentaci, že jiným státním zaměstnancům byl osobní příplatek přiznán zcela v jiné výši a bez dalšího z tohoto tvrzení dovozovat závěr, že se jedná o nerovný a diskriminační přístup. Vztah služebního hodnocení a osobního příplatku je ze své podstaty vždy vztahem jedinečným a o nerovný přístup by se jednalo pouze tehdy, bylo-li by prokázáno, že rozdíly jsou zcela neodůvodněné a jsou výsledkem svévole služebního orgánu. Tak tomu v případě žalobkyně není a žalobkyně ani ničím neprokázala, že by tomu tak bylo. Žalovaná neshledala důvodnou ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a potřeby jejího dalšího doplnění, když se ztotožnila se závěrem služebního orgánu, že k hodnocení doložené podklady dostatečně odůvodňují jak slovní tak především bodový závěr hodnocení, který musí být při úpravě osobního příplatku reflektován.
26. Žalovaná nezjistila žádné vady napadeného rozhodnutí, které by odůvodnily jeho zrušení či změnu a služebním orgánem bylo postupováno zcela v souladu se zákonem.

Řízení před soudem

27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před žalovaným správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „ř. s.“).
28. Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 21. 4. 2022 zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě a poukázal především na její písemné vyhotovení. Žalobkyně spatřuje nosný důvod žaloby zejména v tom, že se podle jejího názoru žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami, které žalobkyně uplatnila již v odvolání proti rozhodnutí prvního stupně. Žalobkyně se domnívá, že skutečnosti uvedené v obsáhlém textu žaloby jsou natolik závažné, aby odůvodnily požadavek na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Podkladové opravné služební hodnocení je povrchní, meritorní důvody pro vydání napadeného rozhodnutí v odůvodnění rozhodnutí chybějí. Tento leitmotiv nebyl akceptován ani žalovaným v odůvodnění nyní napadeného rozhodnutí o platu.
29. Zástupce žalované u jednání soudu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah vyjádření žalovaného k žalobě, podle jeho názoru jsou obě rozhodnutí bez vad a ani v řízení před soudem nezaznělo ze strany žalobkyně nic nového. Navrhl zamítnutí žaloby.

Právní rámec posuzované věci

30. Podle ustanovení § 149 zákona o státní službě lze státnímu zaměstnanci osobní příplatek přiznat, zvýšit, snížit nebo odejmout v závislosti na výsledku jeho služebního hodnocení. Do jeho prvního služebního hodnocení tak lze učinit na návrh představeného. Přiznat, zvýšit, snížit nebo odejmout osobní příplatek lze státnímu zaměstnanci též v souvislosti s jeho zařazením, převedením nebo jmenováním na jiné služební místo.
31. Podle ustanovení § 155 zákona o státní službě státní zaměstnanec podléhá služebnímu hodnocení. Služební hodnocení státního zaměstnance zahrnuje hodnocení a) znalostí, b) dovedností a c) výkonu služby z hlediska správnosti, rychlosti a samostatnosti v souladu se stanovenými individuálními cíli. Služební hodnocení musí obsahovat závěr o tom, zda státní zaměstnanec dosahoval ve službě a) vynikající výsledky, b) velmi dobré výsledky, c) dobré výsledky, d) dostačující výsledky, nebo e) nevyhovující výsledky. Služební hodnocení dále obsahuje stanovení individuálních cílů pro další osobní rozvoj státního zaměstnance.
32. Pravidelné služební hodnocení se u všech státních zaměstnanců vykonávajících službu v témže služebním úřadu provádí za období stanovené služebním orgánem ve služebním předpisu, které může být stanoveno v délce 1, 2 nebo 3 let a zahrnuje i období, za něž byla prováděna služební hodnocení podle odstavců 6 až 10. Pravidelné služební hodnocení se provede do 3 měsíců od uplynutí období, za něž je státní zaměstnanec hodnocen; termín provedení pravidelného služebního hodnocení stanoví služební orgán ve služebním předpisu. Nezahrnuje-li u státního zaměstnance období, za něž se provádí pravidelné služební hodnocení, alespoň 60 odsloužených dnů, provede se pravidelné služební hodnocení bezprostředně po jejich uplynutí; v případě prvního služebního hodnocení se postupuje podle odstavce 6. První služební hodnocení se provede nejpozději do 6 měsíců od uplynutí zkušební doby, ne však dříve než po 60 odsloužených dnech. Služební hodnocení se dále provede podle potřeby za uplynulé, dosud nehodnocené období, které zahrnuje alespoň 60 odsloužených dnů ode dne seznámení státního zaměstnance s předchozím

pokračování

služebním hodnocením. Služební hodnocení se dále provede na požádání státního zaměstnance za uplynulé, dosud nehodnocené období, které zahrnuje alespoň 60 odsloužených dnů ode dne seznámení státního zaměstnance s předchozím služebním hodnocením. Na požádání státního zaměstnance lze služební hodnocení provést pouze jednou ročně, nejpozději však 3 měsíce před termínem provedení pravidelného služebního hodnocení.

33. Obsahuje-li služební hodnocení státního zaměstnance závěr o tom, že ve službě dosahoval nevyhovujících výsledků, další služební hodnocení se provede vždy po uplynutí 90 odsloužených dnů ode dne seznámení státního zaměstnance s předchozím služebním hodnocením. Služební hodnocení se dále provede, přechází-li státní zaměstnanec na jiný služební úřad; toto služební hodnocení neobsahuje závěr o tom, jaké státní zaměstnanec dosahoval ve službě výsledky, ani stanovení individuálních cílů pro další osobní rozvoj státního zaměstnance a zašle se novému služebnímu orgánu státního zaměstnance. Za odsloužený se považuje den, v němž státní zaměstnanec vykonával službu převážnou část své směny. Části směn odsloužené v různých dnech se nesčítají. Státní zaměstnanec musí být se služebním hodnocením seznámen.

Posouzení důvodnosti žalobních bodů soudem

34. Z obsahu podané žaloby je zřejmé, že žalobkyně uplatnila námitky ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí ohledně přiznání osobního příplatku ve výši 3 000 Kč měsíčně a určení měsíčního platu s účinností ode dne 1. 7. 2021, pouze ve zcela obecné rovině, když proti postupu služebního funkcionáře při určení výše platu včetně jeho platových součástí ničeho nenamítala. Těžiště žalobní argumentace tak leží v námitkách proti podkladovému rozhodnutí, jímž je v posuzované věci opravné služební hodnocení, které hodnotitel zpracoval po vyřízení námitek žalobkyně dne 24. 5. 2021 a dospěl v něm k závěru, že hodnocená státní zaměstnankyně dosahovala ve službě dostačujících výsledků, celkové bodové ohodnocení klasifikoval hodnotou 1,2, dále hodnocení obsahovalo doporučení hodnotitele na snížení přiznaného osobního příplatku z částky 5 000 Kč na částku 3 000 Kč měsíčně.
35. Městský soud v Praze proto opravné služební hodnocení přezkoumal v režimu ustanovení § 75 odstavec 2 s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li však závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu (zde opravné služební hodnocení – poznámka soudu), přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
36. Uvedené předpoklady byly v posuzované věci splněny. Služební hodnocení (včetně opravného) není rozhodnutím o osobním stavu (§ 52 odstavec 2 s. ř. s.), jeho charakter spočívá v tom, že se jím konstatuje hodnocení žalobkyně jako státního zaměstnance s ohledem na výši osobního příplatku. Nejedná se o osobnostní právo, ale o právo státního zaměstnance na osobní příplatek na základě toho, jak je ve své činnosti státního zaměstnance hodnocen.
37. Podle ustanovení § 156a zákona o státní službě může státní zaměstnanec podat proti služebnímu hodnocení námitky do 15 dnů ode dne seznámení se služebním hodnocením. Námitky se podávají písemně služebnímu orgánu, musí z nich být zřejmé, proti jaké části služebního hodnocení směřují, a musí obsahovat odůvodnění nesouhlasu se služebním hodnocením a návrh způsobu úpravy služebního hodnocení. Služební orgán vyřídí podané

námítky ve lhůtě 30 dnů ode dne jejich doručení tak, že jim zcela nebo zčásti vyhoví a služební hodnocení upraví, nebo je zamítne. Námítky, z nichž není zřejmé, proti jaké části služebního hodnocení směřují, nebo námítky, u nichž chybí odůvodnění nesouhlasu se služebním hodnocením nebo návrh způsobu úpravy služebního hodnocení, služební orgán zamítne jako nedůvodné. Proti upravenému služebnímu hodnocení nelze podat další námítky. Námítky proti služebnímu hodnocení nemůže podat náměstek pro státní službu, státní tajemník, vedoucí služebního úřadu, který nemá nadřízený služební úřad, vedoucí služebního úřadu, který je bezprostředně podřízen ministerstvu, náměstek pro řízení sekce a personální ředitel sekce pro státní službu.

38. Městský soud v Praze tedy přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů a žalobu neshledal důvodnou. Je nutno předeslat, že přezkoumává-li soud rozhodnutí vydané ve správním řízení, činí tak právě a pouze vzhledem k uplatněným námitkám, kterými je při svých úvahách vázán. Žaloba – tak jak byla žalobkyní formulována – obsahuje obsáhlou pasáž s popisem platné právní úpravy (body č. 7 až č. 24 žaloby), dále pasáž věnovanou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z hledisek soudního přezkumu (body č. 25 až č. 33 žaloby) a ani v další pasáži neobsahuje natolik konkrétní skutkové a právní argumenty a tvrzení, z nichž by bylo možno při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházet a na základě kterých by bylo možno přistoupit k obdobně konkrétnímu způsobu vypořádání námitek v odůvodnění soudního rozhodnutí.
39. Městský soud v Praze proto zdůrazňuje, že je to míra precizace žalobních bodů, co do značné míry určuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. *„Čím je žalobní bod (...) obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4As 3/2008 – 78, dostupný, stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, též online na www.nssoud.cz). Formulovala-li tak žalobkyně své námítky pouze obecně a s bohatými odkazy na text právních předpisů, aniž by však uvedla zcela konkrétní závěry a okolnosti, proti nimž brojí, mohl se soud s danými námitkami zabývat taktéž převážně pouze v rovině obecné. Soud proto podrobil přezkumné činnosti uplatněné žalobní body v obecné rovině a zabýval se tvrzenou nezákonností napadeného rozhodnutí a nesprávným právním posouzením věci rovněž ve zcela obecné poloze.
40. V logice uspořádání žalobních bodů soud nejprve přistoupil k posouzení žalobní námítky poukazující na skutečnost, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, přičemž tento nedostatek by mohl soudu bránit ve věcném posouzení žalobních námitek.
41. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí považuje soud za vhodné uvést, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7Afs 212/2006 - 76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1Afs 92/2012 - 45, bod 28).

42. V této věci je také zcela zásadní, že dvoustupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a odvolacímu orgánu nic nebrání se ztotožnit s názory a závěry orgánu prvního stupně, pokud je považuje za správné (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007 sp. zn. 62 Ca 20/2006, publikovaný pod č. 1296/2007 ve Sbírce NSS). Odvolacímu správnímu orgánu tedy nic nebrání v podrobnostech odkázat na prvoinstanční rozhodnutí, pokud se s ním ztotožňuje. K tomuto došlo i v napadeném rozhodnutí.
43. Podle ustálené judikatury povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci sp. zn. 16034/90, Van de Hurk vs. Nizozemí). Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Zejména u velmi obsáhlých podání (jako je tomu v nyní posuzované věci – pozn. městského soudu) by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13), zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, [dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4Ads 58/2011 – 72).
44. Městský soud v Praze především připomíná konstantní judikaturu, podle které povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7As 79/2012 – 54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7As 182/2012 – 58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1Afs 88/2013 – 66).
45. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2As 37/2006 – 63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8Afs 66/2008 – 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2Afs 24/2005 – 44). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy

pokračování

není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Podle názoru soudu však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.

46. Městský soud v Praze nepřisvědčil tvrzení žalobkyně o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí i správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyložili své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení. Správní orgány své závěry dostatečně odůvodnily, jejich právní názor je logicky, srozumitelně a přesvědčivě vyjádřen a především má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. Soud neshledal, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované stálo na subjektivních pocitech hodnotitele žalobkyně. Bez ohledu na jistě pochopitelný subjektivní názor žalobkyně soud nezjistil, že by postup správních orgánů vykazoval v této věci znaky nezájmu na řádném zjištění skutečného stavu věci. Služební hodnocení státního zaměstnance nemůže obstát za situace, kdy skutkový stav, který má odraz v závěrech služebního hodnocení, není řádně zjištěn a nemá dostatečnou oporu ve spisovém materiálu. To není případ žalobkyně, neboť podle názoru soudu byl v řízení ve věci služebního hodnocení a opravného služebního hodnocení zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro účel podkladového úkonu pro vydání rozhodnutí o platu. Neobstojí ani námitka, že ani z opravného služebního hodnocení není zřejmé, na základě jakých skutečností a podkladů byly závěry služebního hodnocení učiněny. O tom svědčí část III opravného služebního hodnocení, nazvaná *Výkon státní služby z hlediska správnosti, rychlosti a samostatnosti v souladu se stanovenými individuálními cíli*, kde v bodech 1 – 4 hodnotitelé zcela podrobně a srozumitelně vyjádřili výhrady k činnosti žalobkyně.
47. K tomu, co již bylo výše uvedeno, je nutno dodat, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Právě tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, kdy žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně určitým a srozumitelným způsobem popsala, z jakých důvodů považuje závěr správního orgánu prvního stupně za souladný se zákonem, byť se tak stalo formou přímého odkazu na závěry opravného služebního hodnocení.
48. Z důvodové zprávy k zákonu o státní službě a z komentářové literatury se podává, že služební hodnocení je jedním z instrumentů, který má přispět k profesionalizaci státní služby a vysoké odborné úrovni státních zaměstnanců napříč státní službou. Právní úprava služebního hodnocení, obsažená v základu v zákoně o státní službě a v podrobnostech rozvedena v prováděcím vládním nařízení a ve služebním předpise náměstka ministra

pokračování

vnitru pro státní službu, standardizuje kritéria a postup hodnocení státních zaměstnanců (z hlediska kvality a pracovního výkonu) napříč státní službou a odstraňuje (měla by odstraňovat) nejednotnost v rámci služebních úřadů a rozdílné nároky kladené na zaměstnance v jednotlivých služebních úřadech. Jeho úzká provazba na osobní příplatek státního zaměstnance by měla přispět i k zajištění rovného a transparentního odměňování státních zaměstnanců.

49. Služební hodnocení je tedy ve vztahu ke státnímu zaměstnanci svého druhu nástroj personálního řízení. Jde o nástroj hodnocení výkonu státní služby (věrnosti k České republice, řádnost plnění služebních úkolů, pracovní výkon) státním zaměstnancem. Poskytuje státnímu zaměstnanci zpětnou vazbu ve vztahu k výkonu státní služby. Vedle toho slouží služební hodnocení mj. i ke stanovení individuálních cílů pro zlepšení výkonu služby a pro další osobní rozvoj hodnoceného státního zaměstnance (identifikuje jeho silné a slabé stránky, určuje směr dalšího rozvoje pro zlepšení), jejichž naplňování, budou-li v konečném důsledku podřaditelné pod kritéria uvedená ustanovením § 154 odst. 3 zákona o státní službě), bude zkoumáno/hodnoceno při příštím služebním hodnocení; z tohoto hlediska vystihuje podstatu věci shora citovaná důvodová zpráva (k níž lze přihlížet) „služební hodnocení však bude hrát rozhodující roli zejména pro postup do vyšší služební hodnosti a bude současně nástrojem k personální práci služebního funkcionáře s příslušníkem, ve vztahu k jeho dalšímu odbornému růstu.“
50. Z principiálního hlediska i s ohledem na účel a možné důsledky služebního hodnocení, musí být při služebním hodnocení důsledně dbáno výchozích principů. Základními principy služebního hodnocení jsou objektivnost, nestrannost, spravedlivost, předvídatelnost a přezkoumatelnost. Jinak řečeno, hodnotitel musí hodnotit pouze právními a služebními předpisy předepsaná kritéria, pro hodnocení nemohou mít význam osobní sympatie a antipatie ve vztahu hodnotitele a hodnoceného. Hodnotitel musí hodnotit tak, aby mezi státními zaměstnanci nedocházelo k nedůvodným rozdílům, ať již co do výsledku služebního hodnocení, či co do permanence (četnosti) služebních hodnocení atp. Hodnotitel hodnotí celé hodnocené období, posuzuje výkon služby, plnění služebních úkolů a dalších povinností státního zaměstnance, jemu stanovených cílů, stejně jako jeho chování a jednání. Aby předešel překvapivosti hodnocení, měl by hodnotitel hodnotit průběžně v rámci celého hodnoceného období a své průběžné závěry, zejména jde-li o výhrady vůči výkonu služby, plnění služebních úkolů a jiných povinností, sdělovat hodnocenému.
51. Kvůli zajištění přezkoumatelnosti a pro sestavení služebního hodnocení musí hodnotitel disponovat podklady, o které bude hodnocení opírat, za celé hodnocené období; hodnotitel musí vycházet ze zjištěného stavu, který vychází z konkrétních podkladů (nedostatek podkladů pro služební hodnocení, zejména jde-li o vytýkané nedostatky, může být důvodem pro vyhovění námítce proti služebnímu hodnocení, když při nedostatku podkladů může být služební hodnocení shledáno nepřezkoumatelným). Podklady pro služební hodnocení se zařazují do osobního spisu státního zaměstnance (ust. § 153 odst. 1 zákona o státní službě). Bodové a slovní hodnocení musí být v souladu, musí vycházet z podkladů služebního hodnocení a musí být individualizované (nelze použít obecné formule, které nekonkretizují jednotlivé aspekty hodnocení); nesoulad bodového a slovního hodnocení, resp. obecná floskule v rámci hodnocení činí hodnocení nepřezkoumatelným, resp. nesrozumitelným.

52. Zachování funkce služebního hodnocení jako nástroje personálního řízení vyžaduje osobní přístup hodnotitele. Služební hodnocení by nemělo být vnímáno jako strohý úřední postup. Mělo by být doprovázeno slovním vysvětlením v rámci rozhovoru hodnotitele a hodnoceného, který by měl být veden tak, aby motivoval hodnoceného k lepšímu výkonu služby a ukázal mu možné směry budoucího rozvoje. Hodnotitel by měl hodnocenému poskytnout také dostatečný prostor pro vyjádření vlastního stanoviska k hodnocení.
53. Na služební hodnocení (rozhodnutí o služebním hodnocení státního zaměstnance) se [dle ust. § 159 odst. 2 písm. j) zákona o státní službě] nepoužijí ustanovení o řízení ve věcech služby a ani ustanovení správního řádu o správním řízení. V rámci služebního hodnocení a určení hodnotitele se uplatňuje hierarchický princip. Primárně platí pravidlo, že služební hodnocení státního zaměstnance provádí bezprostředně nadřízený představený (ust. § 9) v součinnosti se služebním orgánem (§ 10). Při absenci bezprostředně nařízeného představeného může být hodnotitelem zástupce určený podle ust. § 9 odst. 7 zákona o státní službě, ledaže si hodnocení vyhradil představený. Případně může být hodnotitelem i zástupce určený podle § 66 zákona o státní službě.
54. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaná se uvedeným zásadám v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nezpronevěřila a ani námitky směřované žalobkyní proti podkladovému oprávněmu služebnímu hodnocení soud neshledal důvodnými.
55. Pokud jde o tyto námitky, bezprostředně směřující proti závěrům vyjádřeným v oprávněm služebním hodnocení, soud v první řadě zdůrazňuje, že správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry žalované nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se žalovaná nevypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Závěry, k nimž žalovaná dospěla při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.
56. V nyní posuzované věci je soud přesvědčen o tom, že žalovaná se podrobně vypořádala jak s právními, tak především skutkovými námitkami žalobkyně, když vyjádřila, že posouzení služebního hodnocení nelze pojmout ve stejné míře a rozsahu, jako tomu bylo při vyřízení námitek žalobkyně proti služebnímu hodnocení, které se promítlo do jejího oprávněho služebního hodnocení. To znamená, že byť žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí explicitně znovu nezopakovala, v jakých konkrétních skutkových a právních okolnostech spatřuje splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o novém určení platových poměrů žalobkyni, je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, že žalovaná oprávně služební hodnocení posuzovala v tom směru, zda se jedná o přesvědčivý, úplný a odůvodněný podklad rozhodnutí, a zda při jeho vyhotovení nedošlo k protiprávnímu postupu či rozporu se

pokračování

zákonem. Ssoud k uvedené argumentaci neshledává důvod cokoli dodávat, snad jen zcela zásadní postřeh, že vázanost osobního příplatku, respektive stanovení jeho výše, k výsledkům řádně provedeného a úplného služebního hodnocení je jednoznačně stanovena zákonem o státní službě ve výše citovaném ustanovení § 149 odstavec 1, což stanoví mantinely pro přezkum nejen odvolacích námitek proti napadenému rozhodnutí ze strany žalované, ale i pro přezkum zákonnosti a věcné správnosti jejího rozhodnutí správním soudem.

57. Smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního orgánu není ani polemika s odlišným právním názorem účastníka řízení, ale především posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů.
58. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že se žalovaná v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřila k rozhodujícím namítaným skutečnostem. Městský soud její úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány obou stupňů zabývaly konkrétními důvody, které je vedly k závěru o tom, že v nyní posuzované věci bylo na místě žalobkyni upravit výši osobního příplatku, neboť ten je vázán na závěry služebního hodnocení, posoudily procesní obranu žalobkyně a vypořádaly její argumentaci včetně návrhů na doplnění dokazování (strana 6 a 7 napadeného rozhodnutí).
59. Z obsahu spisového materiálu (ostatně i z příloh založených do spisu samotnou žalobkyní) je patrné, že žalobkyně měla jako vedoucí státní zaměstnanec povinnost mimo jiné zajistit plynulý chod oddělení. Již z příloh opravného hodnocení ze dne 24. 5. 2021, které je právě oním zásadním a stěžejním podkladem napadeného rozhodnutí, je patrné, že nejen fungování oddělení, ale i osobní a profesní vztahy uvnitř oddělení nebyly v době osobního hodnocení žalobkyně ideální. Soud ověřil tvrzení žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že provedené opravné hodnocení bylo odrazem tohoto stavu, přičemž neshledal žádné důvody pro odlišný závěr, než k němuž dospěl žalovaný přesvědčení žalobkyně, že tento stav nastal zcela bez jejího přičinění, je liché, což prokazuje dostupný spisový materiál. Odvolací orgán přihlédl též ke způsobu vyřízení podaných námitek proti pravidelnému hodnocení žalobkyně za rok 2020 ve vztahu k provedení opravného hodnocení a uzavřel, že postup služebního orgánu v této věci byl zcela v souladu s právní úpravou i metodickými pokyny náměstka ministra vnitra pro státní službu. Slovní hodnocení žalobkyně odpovídá hodnocení bodovému a jako celek ve svém vyznění naplňuje pojem s občasnými výhradami, což vyplývá z podkladů doložených k hodnocení.
60. K argumentaci žalobkyně ohledně diskriminačního přístupu žalované v napadeném rozhodnutí se soud ztotožňuje s názorem žalované, že nelze použít argumentaci, že jiným státním zaměstnancům byl osobní příplatek přiznán zcela v jiné výši a bez dalšího z tohoto tvrzení dovozovat závěr, že se jedná o nerovný a diskriminační přístup. Je tomu tak nepochybně proto, že vztah služebního hodnocení a osobního příplatku je ze své podstaty vždy vztahem jedinečným a o nerovný přístup by se jednalo pouze tehdy, bylo-li by prokázáno, že rozdíly jsou zcela neodůvodněné a jsou výsledkem svévole služebního orgánu. Takový závěr však podle názoru soudu z předloženého spisového materiálu nevyplývá a žalobkyně ani ničím neprokázala, že by tomu tak snad bylo.

61. Soud po provedeném řízení mohl aprobovat i závěr žalované ohledně nedůvodnosti námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a potřeby jejího dalšího doplnění. Spisový materiál soustředěný správním orgánem obsahuje dostatek podkladů, které odůvodňují jak slovní tak především bodový závěr hodnocení, který musí být při úpravě osobního příplatku reflektován.
62. Městský soud v Praze má za to, že další dokazování směřem k prošetřování stížností státních zaměstnanců dříve podřízených žalobkyni na kontaktním pracovišti v Soběslavi by již přesahovalo rámec rozhodování o platu státní zaměstnankyně, a to tím spíše, že námitky žalobkyně byly již vyřízeny v souladu s platnou právní úpravou vydáním opravného služebního hodnocení.
63. Městský soud v Praze neshledal žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly důvodnosti žalobního tvrzení, že by ze strany představených žalobkyně či jiných úředních osob došlo k její diskriminaci, a nezjistil ani jiné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí.
64. Jak již bylo výše uvedeno, námitky žalobkyně, které směřovaly bezprostředně proti podkladovému opravnému služebnímu hodnocení, soud neshledal důvodnými. Skutkový stav věci posoudil soud jako řádně a úplně zjištěný, neměl žádné pochybnosti o rozhodných skutkových a právních okolnostech, proto neshledal důvod pro doplnění dokazování, když u ústního jednání provedl důkaz čtením e-mailové korespondence žalobkyně s Ing. P. K., Ing. I. L. a Mgr. P. B., jakož i důkaz obdobnou korespondencí Ing. P. K. a pracovníci kontaktního pracoviště v Soběslavi K. B. a I. B. Tyto důkazy byly předloženy již v rámci řízení o námitkách proti služebnímu hodnocení žalobkyně, ostatně žalovaná v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí důvodně poukázala na skutečnost, že tyto důkazy bezesporu osvědčují existenci problémů ve fungování oddělení a jednání žalobkyně. Opakování či provádění podobných důkazů v řízení ve věci úpravy osobního příplatku není v souladu se zásadou procesní ekonomie, neboť již existující a doložené podklady dostatečně odůvodňují slovní i bodový závěr opravného služebního hodnocení žalobkyně.

Závěr a náklady řízení

65. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Městský soud v Praze uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

pokračování

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. dubna 2022

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu